

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 250/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spoločnosti **CONSULTA s.r.o.**, Šafárikovo námestie 4, Bratislava, IČO 31 318 495, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/46/2024 zo 17. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo/46/2024 zo 17. decembra 2025. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou pôvodne podanou na Okresnom súde Bratislava II domáhala od žalovanej spoločnosti zaplatenia finančnej sumy 3 231 010,068 eur s príslušenstvom z titulu zaplatenia odmeny za poskytnuté právne služby na základe mandátnej zmluvy z 5. februára 2002 v znení jej dodatkov. Mandátna zmluva bola 27. februára 2014 vypovedaná zo strany žalovanej pred právoplatným skončením sporu. V priebehu súdneho konania sťažovateľka vzala žalobu čiastočne späť v sume 2 410 519,10 eur.

3. Okresný súd po prerokovaní veci rozsudkom sp. zn. 42Cb/43/2018 z 5. marca 2020 v poradí prvým výrokom zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 2 410 519,10 eur, druhým výrokom žalovanej uložil povinnosť, aby v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatila sťažovateľke sumu 364 247,28 eur spolu s príslušenstvom, tretím výrokom zamietol žalobu v časti

o zaplataenie sumy 456 243,68 eur a štvrtým výrokom žalovanej priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 77,4 %.

4. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolania sťažovateľka aj žalovaná, o ktorých rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 2Cob/120/2020 z 19. marca 2024 tak, že prvým výrokom potvrdil rozsudok okresného súdu v jeho druhom a štvrtom výroku a v poradí druhým výrokom priznal sťažovateľke proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Žalovaná nespokojná s výsledkom odvolacieho konania sa obrátila na najvyšší súd dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP žalovaná odôvodnila absenciou odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšej inštancie vo vzťahu k svojim zásadným námietkam, od ktorých riešenia závisel výsledok konania. Všeobecné súdy bez racionálneho vysvetlenia priznali sťažovateľke nárok na tarifnú odmenu, od ktorej odpočítali vyplatenú paušálnu odmenu, avšak z odôvodnenia rozhodnutí nie je absolútne zrejmé, na akom právnom základe takto postupovali. Súdy síce vyhodnotili čl. VI ods. 3 mandátnej zmluvy ako neplatný z dôvodu jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, avšak pri rozhodovaní nezohľadnili skutočnosť, že dohoda o kombinovanej zmluvnej odmene v zmysle čl. III ods. 1 a 2 mandátnej zmluvy zostala aj naďalej platná. Neplatnosť čl. VI ods. 3 mandátnej zmluvy nespôsobilá neplatnosť čl. III ods. 1 a 2 mandátnej zmluvy, ktorá výpoveďou zanikla s účinkami *ex nunc*. Mandátna zmluva viazala paušálnu odmenu na neúspech v konaní, pričom dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/80/2020 vyslovil, že vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) nezmieňuje podmienenú či nepodmienenú odmenu, čo znamená, že predčasným ukončením mandátnej zmluvy žalobkyňa nestratila nárok na paušálnu odmenu, avšak mala nárok len na jej pomernú časť (§ 6 vyhlášky). S poukazom na už zmienenú absenciu odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšej inštancie považovala žalovaná záver rozhodnutia krajského súdu o bezodplatnosti poskytnutých právnych služieb a následne prijatý záver o dôvodnosti nároku sťažovateľky na tarifnú odmenu za taký, ktorý nemá oporu ani v zákone a ani vo vykonanom dokazovaní. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu vyplýva aj z toho, že krajský súd (a aj okresný súd) sa v súlade s Civilným sporovým poriadkom nevysporiadali s ťažiskovým argumentom žalovanej podporeným odkazom na ustálenú rozhodovacia prax dovolacieho súdu, že advokát nemá nárok na tarifnú odmenu, ak mal s klientom dohodu na zmluvnej odmene, ktorá v danom prípade bola určená kombináciou podielovej a paušálnej odmeny.

6. Nesprávne právne posúdenie podľa dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaná odôvodňovala odklonom všeobecných súdov od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (sp. zn. 1Obdo/7/2010 a sp. zn. 5Cdo/80/2020) pri posudzovaní otázky, či v prípade predčasného skončenia právneho zastupovania výpoveďou mandátnej zmluvy zo strany klienta, a to skôr, ako došlo k výsledku v zastupovanej veci, patrí advokátovi, a to aj napriek dohodnutej kombinovanej zmluvnej odmene, tarifná odmena, ak v mandátnej zmluve absentovala úprava pre prípady predčasného ukončenia mandátnej zmluvy.

7. Najvyšší súd dovolanie žalovanej podľa § 420 písm. f) CSP vyhodnotil ako prípustné a dôvodné, a preto napadnutým uznesením zrušil rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu v rozsahu jeho druhého a štvrtého výroku (§ 449 ods. 2 v spojení s § 450 CSP). V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že v rozhodnutí krajského súdu absentuje riadne a zrozumiteľné odôvodnenie vo vzťahu k relevantnej argumentácii žalovanej týkajúcej sa jej tvrdenia, že sťažovateľka nemá nárok na zaplatenie tarifnej odmeny, keďže v mandátnej zmluve sa zmluvné strany dohodli na kombinovanej zmluvnej odmene (podielovej a paušálnej).

8. Dovolaniu žalovanej v časti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nevyhovelo, pretože dosiaľ odlišne ustálený skutkový stav predmetného sporu a jeho právne posúdenie neumožnili prijať záver, že krajský súd sa v posudzovanom prípade odklonil od rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/7/2010 a sp. zn. 5Cdo/80/2020.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označila závery najvyššieho súdu za svojvoľné, vnútorne rozporné, založené na právne irelevantnej otázke s tým, že najvyšší súd svojím rozhodnutím vytvára nový skutkový aj právny základ sporu, ktorý nemá oporu v dovolaní ani v mandátnej zmluve. Účinky napadnutého rozhodnutia sú zároveň nezvratné, keďže súdy nižších inšancií sú viazané kasačným právnym názorom dovolacieho súdu a sťažovateľka už nemá inú procesnú možnosť domôcť sa ochrany svojich práv.

10. Túto svoju argumentáciu sťažovateľka konkretizuje tým, že najvyšší súd (i) zrušil rozhodnutia súdov nižšej inšancie pre ustanovenie mandátnej zmluvy (čl. III ods. 1), ktoré sa podľa sťažovateľky na danú vec nevzťahuje, (ii) dopustil sa prílišného formalizmu, prekročil rámec dovolacieho prieskumu, keďže nesúhlas žalovanej (dovolateľky) s právnym názorom prekvalifikoval na procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP a zrušil rozhodnutia súdov pre otázku, ktorá je irelevantná (vysporiadať sa s aplikáciou čl. III ods. 1 mandátnej zmluvy), (iii) umelo konštruoval dovolací dôvod, pretože zrušenie rozhodnutí súdov nižšej inšancie založil na tvrdení, že sa nevysporiadali s paušálnou odmenou podľa čl. III ods. 1 mandátnej zmluvy (sťažovateľka tvrdí, že označený článok mandátnej zmluvy upravuje výlučne iba podielovú odmenu), (iv) konal *ultra petitem* v spojitosti s arbitrárnou reinterpretáciou pojmu „paušálna odmena“, keďže dovolateľka argumentovala iba tým, že záloha v sume 1 200 000 Sk pokrýva úkony právnej služby (dovolateľka nikdy netvrdila, že čl. III ods. 1 mandátnej zmluvy je použiteľný aj po výpovedi a že upravuje odmenu za predčasné ukončenie zmluvy), (v) do napadnutého rozhodnutia vniesol vnútorné rozpory, keďže na jednej strane súdom nižšej inšancie vyčíta, že sa nevysporiadali s judikatúrou najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/82/2020 a sp. zn. 1Obdo/7/2010, na druhej strane výslovne uvádza, že táto judikatúra nie je na daný prípad aplikovateľná, (vi) nereagoval na podstatnú argumentáciu sťažovateľky v dovolacom konaní a (vi) prejedlikoval výsledok ďalšieho konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou označených námietok sťažovateľky [body 9 a 10 tohto uznesenia] je jej nesúhlas s tým, ako najvyšší súd procesne posúdil dovolanie žalobkyne, keď dospel k záveru o jeho prípustnosti a dôvodnosti, v dôsledku čoho zrušil rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu v rozsahu druhého a štvrtého výroku a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie.

12. V súvislosti s kasačným charakterom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu považuje ústavný súd za žiaduce zdôrazniť, že zásadne môže o merite veci rozhodovať len v prípade takej ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti „konečným“ rozhodnutiam orgánov verejnej moci. Spravidla musí ísť o rozhodnutie, ktorým sa súdne či iné konanie končí a jeho účastník nemá možnosť inej právnej obrany než využitie inštitútu ústavnej sťažnosti. V konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ešte stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010). Úlohou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti totiž nie je meniť, resp. naprávať tvrdené či skutočné pochybenia všeobecných súdov a iných orgánov v dosiaľ právoplatne neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný zaoberať sa zásahom do ústavne zaručených práv a slobôd sťažovateľa v právoplatne skončenej veci za súčasného vyčerpania všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (formálna stránka princípu subsidiarity).

13. Napriek už uvedenému môže aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania, avšak k zrušeniu kasačného rozhodnutia ústavný súd pristupuje skutočne len z výnimočných dôvodov spočívajúcich buď závažných pochybeniach súdov bližiacich sa k zmatečnosti, ak znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (II. ÚS 868/2016, II. ÚS 6/2018, I. ÚS 443/2019). V opačnom prípade by nebola totiž účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím akceptujúcim právny názor vyslovený (dovolacím) súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavne procesných práv účastníkov takéhoto konania (m. m. III. ÚS 46/2013).

14. Uvedené kritéria možného ústavnosúdneho prieskumu kasačného rozhodnutia boli určujúce aj pre posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva (body 26 až 32 napadnutého rozhodnutia), že najvyšší súd posudzoval rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu z hľadiska tzv. procesnej nearbitrárnosti [§ 420 písm. f) CSP (dodržanie štandardov odôvodnenia)], pričom rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu z pohľadu referenčných noriem (§ 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP) vyhodnotil za také, ktoré neboli riadne odôvodnené.

15. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že okresný súd považoval za preukázané, že v čl. III ods. 1 mandátnej zmluvy sú upravené dva rôzne nároky žalobkyne na podielovú odmenu, a to (i) pre prípad úspechu v spore vo výške 12 % z hodnoty predmetu sporu a (ii) pre prípad neúspechu v spore v sume 39 832,70 eur (1 200 000 Sk). Podľa názoru najvyššieho

súdu odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu neobsahuje žiadnu zmienku o tom, že by v čl. III ods. 1 mandátnej zmluvy bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá okrem podielovej odmeny aj paušálna odmena. Touto otázkou sa súd prvej inštancie ani nezaoberal a rovnako sa ňou nezaoberal ani krajský súd, čo je zrejmé z obsahu odôvodnenia obidvoch rozhodnutí. Najvyšší súd na odôvodnenie svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi rozhodnutia okresného súdu vyslovenými v odsekoch 11 až 13 a v odseku 17, avšak okresný súd sa zaoberal len podielovou odmenou v zmysle čl. VI ods. 3 mandátnej zmluvy s odkazom na čl. III ods. 1 mandátnej zmluvy, k čomu smerovalo aj jeho dokazovanie.

16. Reflektujúc označený deficit odôvodnenia rozsudku krajského súdu, najvyšší súd dospel k záveru, že v označenom rozhodnutí krajského súdu „*absentuje riadne a zrozumiteľné odôvodnenie vo vzťahu k relevantnej, kľúčovej argumentácii žalovanej [sťažovateľky, pozn.], týkajúcej sa jej tvrdenia, že žalobkyňa nemá nárok na zaplatenie tarifnej odmeny, keďže v mandátnej zmluve sa zmluvné strany dohodli na kombinovanej zmluvnej odmene (podielovej a paušálnej)*“, pričom tento nedostatok považoval za vadu zmätočnosti naplňajúcu dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

17. Na podklade už uvedeného možno konštatovať, že identifikácia procesnej arbitrárnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia z povahy veci nepredurčuje hmotnoprávnu pozíciu strán konania pre ďalší jeho priebeh pred všeobecnými súdmi a takýto záver nevyplýva ani z obsahu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že akýkoľvek záver o vplyve zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu na hmotnoprávnu pozíciu strán sporu nemožno zmysluplne sformulovať v tejto fáze konania, ale táto úvaha bude relevantná až po vydaní riadne odôvodnených rozhodnutí všeobecných súdov.

18. Zároveň je potrebné doplniť, že najvyšší súd v kontexte nosného kasačného dôvodu neposudzoval interpretačno-aplikačné súvislosti sporného čl. III ods. 1 mandátnej zmluvy a judikatúrne súvislosti viažuce sa k žalovanou namietanému odklonu od rozhodnutí najvyššieho súdu, na ktoré žalovaná poukazovala v priebehu konania, ale iba uviedol, že zodpovedanie týchto otázok tvorilo súčasť ťažiskovej argumentácie žalovanej, na ktorú v priebehu konania nedostala adekvátnu odpoveď. V tomto smere sa tiež možno prikloniť k záveru vyplývajúcemu z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu, pretože len strohá konštatácia, podľa ktorej závery uvádzané v rozhodnutiach dovolacieho súdu, na ktoré poukazovala žalovaná, nie sú aplikovateľné na toto konanie, nie je preskúmateľná, pretože neobsahuje žiadne zdôvodnenie vo vzťahu k žalovanou tvrdenému judikatúrnemu odklonu. Z už uvedeného potom vyplýva, že krajský súd a rovnako aj okresný súd sa nezaoberali žalovanou uplatnenými konkrétnymi námietkami spochybňujúcimi dôvodnosť právneho názoru, podľa ktorého pre účely správneho ustálenia nároku sťažovateľky je rozhodujúci výpočet jej nároku podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene, a preto nedali zrozumiteľnú odpoveď na rozhodujúce tvrdenia žalovanej o inom (alternatívnom) právnom posúdení nároku sťažovateľky. Súčasťou ustálenej judikatúry najvyššieho súdu je právny názor, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia v prípade, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže byť (a spravidla býva) skutočnosťou zakladajúcou prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Formulujúc čiastkový záver, ústavný súd konštatuje, že námietka sťažovateľky, podľa ktorej najvyšší súd nesúhlas žalovanej s právnym názorom na otázku určenia výšky odmeny za

poskytovanie právnych služieb (arbitrárne) prekvalifikoval na procesnú vadu zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP], nemá svoj základ v dovolacom konaní.

19. Za neodpostatnenú možno považovať aj tú námietku sťažovateľky, ktorou poukazovala na prekročenie rozsahu dovolacieho prieskumu najvyšším súdom. Z obsahu dovolania žalovanej je zrejmé, že táto jednoznačne (aj s poukazom na judikatúrne súvislosti) popierala nárok sťažovateľky na zaplatenie tarifnej odmeny a súčasne tvrdila, že zmluvné strany sa v mandátnej zmluve dohodli na kombinovanej (podielovej a paušálnej) odmene za poskytovanie právnych služieb, a preto sťažovateľke aj s poukazom na znenie § 6 vyhlášky nepatrí tarifná odmena. Žalovaná súčasne tvrdila, že na tieto tvrdenia nedostala od všeobecných súdov dostačujúce odpovede. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že spôsob hodnotenia rozsudku krajského súdu a rozsudku okresného súdu vo väzbe na požiadavku ich riadneho odôvodnenia nevytvára v okolnostiach danej veci predpoklad, že najvyšší súd konal neprímeraným spôsobom, ak dospel k záveru a dôvodnosti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Navyše ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je v zásade príslušný dovolací súd (najvyšší súd), ktorý je pri takomto posudzovaní viazaný ústavnými požiadavkami na dodržanie základných práv účastníkov konania.

20. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky dotýkajúce sa výkladových súvislostí (a namietaných vnútorných rozporov) formulovaných v časti napadnutého uznesenia, v ktorej najvyšší súd nad rámec dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP posudzoval dovolanie žalovanej aj z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že úvahy najvyššieho súdu smerujúce k posudzovaniu dovolania žalovanej aj z týchto dovolacích dôvodov neboli určujúce pre vyslovenie jeho záveru formulovaného vo výroku jeho rozhodnutia, a preto sa nimi ústavný súd nezaberal a nezaoberal sa ani súvisiacou argumentáciou sťažovateľky namietajúcou tieto závery najvyššieho súdu.

21. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za také, ktoré by bolo zmätočné, prípadne zjavne neprímerané (excesívne) v skôr popísanom kontexte, teda (a to je podstatné) by pre účely ďalšieho konania vytváralo veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu otázky hodnotenia obsahu zmluvného dojednanja vyplývajúceho z čl. III ods. 1 a 2 mandátnej zmluvy. Preto, berúc do úvahy aj limitovaný ústavnosúdny prieskum kasačných rozhodnutí, nemôže byť označená námietka sťažovateľky spočívajúca v tvrdení o zbytočnej kasácii rozsudku krajského súdu a rozsudku okresného súdu základom toho, aby jej záležitosť bolo možné posunúť do roviny meritórneho ústavnosúdného prieskumu. Inými slovami, nie je dôvod porušiť zásadu subsidiarity právomoci ústavného súdu a prikročiť k ďalšiemu prieskumu kasačného rozhodnutia (najvyššieho súdu).

22. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako neprípustnú, pretože aktuálne bude poskytovať ochranu jej (aj základným) právam Mestský súd Bratislava III (prvá alternatíva naostatok označeného ustanovenia) a v prípade nespokojnosti sťažovateľky s jeho rozhodnutím bude môcť sťažovateľka uplatniť dostupné opravné prostriedky v rámci všeobecného súdnictva (druhá alternatíva dotknutého ustanovenia).

23. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu